

avler Raahed, og naar en Underofficer kommer frem foran Fronten og bliver ydmyget, og han saa hører Soldaterne fnise og le bag sig, er det naturligt, at han tænker som saa: Vent du bare, min Ven, til senere, saa skal du faa betalt, at du staar og ler i Geledet i dette Øjeblik. Det er ganske menneskeligt, men saaledes virker den raa Tone ovenfra og nedad, og den gør i det hele Tilstanden i Hæren saa daarlig, som den er.

Men dertil kommer, at Underofficererne — jeg vil ikke her tale om de menige — kun finder ringe Beskyttelse hos den civile Forsvarsminister. Jeg vil i saa Henseende fremdrage et Eksempel fra Fredericia. Underofficererne der har en gammel privat Forening, en Skydeforening. Den holder hvert Aar Fest, og efter gammel Sædvane indbyder man Regimentschefen, tidligere Regimentschefer og andre Honoratiorens til Festen. I Fjor holdt denne Forening sin 75-Aars Fest, og i den Anledning ønskede man naturligvis at udvide de særlig indbudnes Kreds. Man indbød naturligvis Regimentschefen, Oberst Lund-Larsen, og man indbød desuden Redaktøren af Underofficersbladet, Byens Borgmester og flere. Da saa Festen nærmede sig, meldte Regimentschefen sig hos Bestyrelsen for Foreningen og ønskede at faa at vide, hvem der var indbudt, han vilde nok kontrollere Listen, og da han saa, at Redaktøren af Underofficersbladet var indbudt, sagde han til Bestyrelsen: Ja, jeg haaber, at denne Mand ikke kommer til at træde for stærkt frem ved Festen. Det er naturligvis allerede en stor Uøflighed, at en Regimentschef, der er særlig indbudt til en Fest i en privat Forening, paa Forhaand giver sig til at censurere, hvem der maa indbydes, men det er dog noget nær en Uforskommethed overfor Underofficererne, at han siger til den: Ja, I sørger naturligvis for, at denne Mand ikke kommer til at træde for stærkt frem. Imidlertid, Underofficererne i Fredericia bøjede Nakken og lovede, at de skulde gøre deres bedste i den Henseende. Men det forhindrede ikke, at der under Fællesspisningen var en Sergent, der rejste sig og adbragte en Skaal for vedkommende Redaktør, og saa rejste alle sig — undtagen Regimentschefen. Han, der var indbudt som Hædersgæst og sad i fremmed Hus, blev siddende. Da man var færdig med at spise, spurgte Redaktøren Obersten, om han ikke befandt sig vel, siden han blev siddende. Obersten svarede meget udfordrende, at vedkommende Redaktør i sit

Blad havde skrevet en Artikel om den bekendte Bardenfleth-Bøgeske Sag, som mishagede Obersten, derfor havde han ikke rejst sig. Jeg erindrer om, at den Afære var meget kompromitterende for Officeren, hvorimod Sergenten efter min Mening var optraadt ganske korrekt, og det er ganske naturligt, at Underofficererne, naar de ser en Officer begaa Overgreb overfor en af deres, tager denne i Forsvar i deres Blad, men det var altsaa nok til, at Obersten optraadte paa den Maade, jeg har nævnt.

I Aar gik denne Regimentschef i Fredericia langt, langt videre, idet han paa Forhaand meddelte Bestyrelsen for Underofficersforeningen, at for saa vidt man vilde have ham med til Festen, nyttede det ikke at indbyde Redaktøren for Underofficersbladet, for saa kom han, Obersten, ikke, nu kunde de vælge. Underofficererne holdt saa Generalforsamling og valgte med 61 Stemmer mod 11 at indbyde Redaktøren. Dermed troede man, den Historie var ude af Verden, thi naar Obersten paa Forhaand havde erklæret, at han ikke kom, naar Redaktøren blev indbudt, mente man, at nu vilde han blive borte. Men man fik en mærkelig Overraskelse. Nogle Dage efter blev der udstedt Befaling om, at Underofficererne skulde møde i Eksercerhuset. Da de ankom der, blev de kommanderet til at stille med Front mod Obersten, og samtidigt troppede alle Officererne op, blev stillet op med en anden Front, saa de stod i Slaglinie mod hinanden, og det var naturligvis, for at Officererne kunde mønstre samtlige Underofficerer og se, hvilken Virkning det gjorde paa dem, naar Obersten nu begyndte at optræde. Samtidig kom en Karavane, bestaaende af to Arbejdsmand fra Byen, der slæbte en Trækkevogn, hvorpaa der var en Talerstol. Jeg kunde ønske her at spørge den højtærede Forsvarsminister: Har Hæren ingen Talerstol, siden man maa ud i Byen og laane en, naar den skal bruges? Talerstolen blev opstillet under stor Højtidelighed, hvorefter Regimentschefen besteg den. Hvad der nu foregik, er noget af det mærkeligste, jeg har hørt om, idet Regimentschefen befalede Underofficererne, at de straks samme Dags Eftermiddag havde at afholde ny Generalforsamling paa et bestemt Sted, som han anviste, og hvor de vilde have at stemme Ja eller Nej til Spørgsmaalet om, hvorvidt Redaktøren skulde indbydes. Derefter tilføjede han, at Stemmelisterne ved den Afstemning